

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

LLUÍS GAVALDA
Cantant

Diferències generacionals

Estem sols, el nen i jo. La mama ha hagut d'anar a Catalunya per feina i, les coses com siguin, ens ho ha deixat tot molt apamat. Horaris de classes de repàs i tennis regnen sorneguers en un calendari damunt els fogons de la cuina, al costat dels possibles menús que podem fer-nos aquests dies. Sap de bona mà que som un parell de despistats amants del caos i la improvisació. De totes maneres, el nen i jo, quan estem sols, funcionem com un engranatge de rellotgeria; això sí, potser amb un horari asiàtic. Mig de broma comentem que hauríem de fer una *sitcom*, plena de situacions absurdes com ara alarmes de fum que no sabem apagar, olles i paelles que desapareixen i alguna lluita de coixins molt poc educativa.

Ara estem en el segon dia d'aquesta simbiosi paternofilial i hem acabat de sopar. El nen m'ha felicitat pel plat que li he fet, sobretot perquè no li he presentat recremat i cru per dintre i jo he quedat la mar d'estarrufat. Ara som al sofà i decidim veure alguna cosa plegats. Com que soc el que en teoria sembla més madur, trio primer. Poso un capítol de *Seinfeld*. Quan portem tres minuts veig que, dissimuladament, el nen obre l'Snapchat i repassa la correspondència, mentre jo em descollono de la barra i l'egoisme infinit de George Costanza. El capítol acaba i el nen em diu: "Papa, quina sèrie mes boomer!" Indignat, li contesto que aquesta *sitcom* és un clàssic i que no passarà mai de moda. Ell, com a resposta, em diu que ara és el seu torn i busca una recopilació de moments estel·lars d'un *youtuber* molt famós. El que veig em deixa perplex: mentre el meu adolescent es pixa de riure jo només veig un tipus assegut en un sofà comentant en directe el videojoc amb què juga. Us ho juro, ni tan sols veus de quin joc es tracta, només la cara del tio fent ganyotes i cagant-se en tot quan perd. Quan acaba el clip, li dic molt educadament: "Molt *catxondo* aquest paio, eh?" I ell em contesta: "Papa, no cal que dissimulis, he vist com repassaves el teu perfil d'Instagram d'amagat".

Cinc minuts més tard, per fi hem sincronitzat les nostres rialles. Això sí, ell veient una sèrie de zombis i jo el *Curb your enthusiasm* del Larry David. I és que això de compartir coses amb ton fill és molt bonic, però tampoc cal forçar-ho, no?

AIXÍ FA DE PARE

FRANCESC ORTEU
Filòsof i editor

Enric Herce "Quan van mal dades, una bona abraçada"

Escriptor, bibliotecari i pare de la Noa, de 8 anys. Autor de 'Simulacions de vida' i 'Estació Boira', publica 'L'estrany miratge' (Males Herbes), una barreja trepidant de novel·la negra i ciència-ficció ciberpunk

Ser pare és un canvi radical de perspectiva, és un saníssim desplaçament del focus d'atenció que, paradoxalment, et permet conèixer-te millor que mai i descobrir facetes de tu mateix que desconeixies. En l'anterior novel·la, *Estació Boira*, ho comparava amb una mena de síndrome d'Estocolm.

Com si el teu fill et segrestés...

A partir del naixement del fill, per la seva total dependència, el segrest de la teva vida prèvia és absolut. Llavors el fill va avançant a poc a poc cap en termes d'autosuficiència en un procés que un dia el portarà a la independència total, i tu en seràs testimoni amb una barreja d'orgull i de sensació agredolça pel pas inexorable del temps.

L'estrany miratge comença amb uns pares que encarreguen l'assassinat del fill.

És una decisió terrible, però s'hi veuen abocats per diverses circumstàncies que no convé desvelar. És una arrencada potent, no només perquè ajuda a marcar el to, sinó també perquè planteja diversos enigmes al lector. ¿Què pot portar uns pares a encarregar la mort del propi fill? I ¿qui s'amaga darrere la recompensa que s'ofereix després del crim pels caps de les dues mercenàries que l'han executat? A més, en el llibre apareixen dues relacions mare-fill totalment oposades que funcionen com a motor de la història.

Què t'inquieta del món que heretarà la teva filla?

En l'àmbit global, l'extenuació planetà-

ria i el consegüent canvi climàtic que, tot i que ja comença a semblar irreversible, seguim afrontant des de la submissió als interessos econòmics. En l'àmbit més nacional, la preocupant involució que la nostra societat està patint en termes de masclisme i homofòbia, de la mà d'una ultradreta que està aconseguint que actituds reaccionàries arrelin entre les noves generacions.

Quins són els aspectes més delicats, a l'hora d'educar?

A vegades certes situacions em poden sorprendre amb la guàrdia baixa, i corro el perill de no donar-hi la importància que poden tenir per a la meua filla. De la mateixa manera, he de saber no sobredimensionar coses que als seus ulls de nena encara no tenen transcendència.

En què t'esforces especialment?

En no allargar els desacords. En parlar, escoltar-la, entendre la seva postura i mirar de raonar amb ella. Moltes vegades és més fàcil dir-ho que fer-ho, però, si van mal dades i es bloqueja o plora, el primer pas per poder seguir sempre és una bona abraçada.

Què et fa dubtar?

Hem ensenyat a la nostra filla a ser sempre educada i respectuosa amb els altres. Creiem que és la millor manera d'anar pel món. Però quan es troba en situacions en les quals algú fa el que li dona la gana, sense pensar en res ni en ningú, costa fer-li entendre que la manca de civisme d'alguns no és excusa per deixar de fer el que és correcte. És complicat trobar l'equilibri entre aquesta idea i que tampoc es pot anar amb el lliuri a la mà.

Un moment que recordaràs sempre.

Després d'uns dies de pluja, un matí el temps va canviar i de camí a l'escola va dir a la seva mare: "Estic tan contenta que he fet sortir el sol!"

DIRECTORA
Esther Vera

SUBDIRECTOR
Jordi Cortada

COORDINACIÓ
Aure Farran

DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ
Rosa Rodon

EDITORA GRÀFICA
Ruth Marigot

LLENGUA
Pau Domènech

■ ARA C/ Diputació, 119.
08015 Barcelona Telèfon:
93 202 95 95 Correu
electrònic: info@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència